

Sygn. akt IV CSK 615/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku S. P., P. A. P., G. A. P. i M. S.

przy uczestnictwie B. M. i P. M.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni S. P.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 13 czerwca 2019 r., sygn. akt [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) oddala wniosek uczestników o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni S.P. wystąpiła do Sądu Najwyższego ze skargą kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 czerwca 2019 r., zmieniającego sposób rozgraniczenia działek określony w postanowieniu Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że o oczywistej zasadności skargi świadczy wybiórcze przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego, brak ustalenia dobrej lub złej wiary podmiotu wnioskującego o stwierdzenie zasiedzenia, poczynienie ustaleń dotyczących konstrukcyjnej przynależności ściany szczytowej, pomimo braku posiadania wiedzy fachowej.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Argumenty przytaczane przez skarżącą na poparcie oczywistości skargi kasacyjnej nie mogą zostać wzięte pod uwagę przez Sąd Najwyższy. Czynienie ustaleń faktycznych zarzutem kasacyjnym jest bowiem niedopuszczalne na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Z kolei argument związany z zastosowaniem przepisów prawa materialnego, tj. ustalaniem dobrej lub złej wiary pozostaje bez związku z podstawą rozstrzygnięcia sprawy. Charakter wiary, czyli świadomość braku tytułu prawnego do wykonywanego przez kogoś posiadania bada się bowiem tylko w przypadku, gdy osoba posiadająca sporną nieruchomość jest posiadaczem samoistnym, gdyż tylko taki rodzaj posiadania może stanowić przesłankę nabycia przez zasiedzenie (art. 172 § 1 k.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.